

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

CAL ESSER ENDREÇAT

En Pepet Tronera, la nit que es ficava al llit més aviat eren les dues i deso'denat com era, tirava la roba per aquí i per allà; les sabates volaven fins arran del sostre, i en caure, el senyor Rabiós treia foc pels queixals perquè li estroncaven el son i ja no es podia adormir més en tota la nit. — Per l'amor de Déu! el senyor Rabiós diu que faci el favor d'anar amb més compte en descalçar-se! A aquest era l'ençàrrec que cada matí la Ruperta transmetia.

En Tronera prometia anar amb més compte... però la seva memòria li fallava cada nit: les sabates feien el seu vol nocturn acostumat. Un matí, la Ruperta aconseguí escalar les més altes cimes de l'eloqüència i aconseguí estovar les més recòndites fibres del cor d'en Tronera, qui jurà i perjura no fer mai més semblant disbarat. Arribada la nit, en Tronera es treu una sabata i plam! en l'aire. — Ai va, va listo no em recordava del jurament! i amb

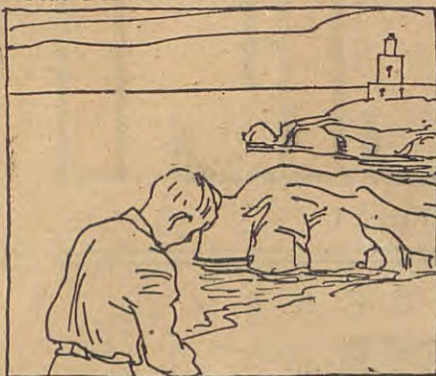
gran compte es tragué la pariona. — Ja hi tornem a ésser! bramà el senyor Rabiós en sentir el cop de sabata com cada nit. — Maliatsigal fins que no li faci un cap nou no en sortirem. I vinga esperar el cop de l'altra sabata per després provar d'adormir-se. Però el segon cop no venia. I el senyor Rabiós acabà per posar-se tan nerviós i desesperat que sense esperar el matí envià la Ruperta. — Diu el senyoret Rabiós, que faci el favor de tirar d'una vegada l'altra sabata perquè no sossega. En Tronera ja feia dues hores que dormia!

Plogut del cel

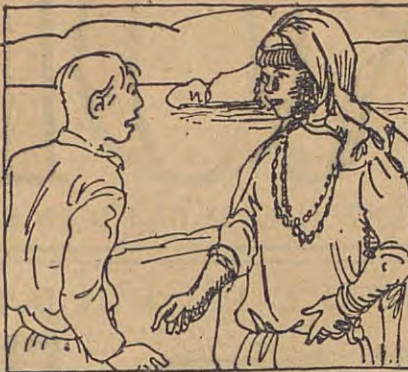
Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

L'alegria de veure's amb la pell assegurada era barrejada amb l'ansia de veure's en terra de moros. Què hauria estat pitjor? morir o heure-se-les amb els seguidors de Mahoma? I, naturalment com que no hi havia gaire per triar va optar per l'única solució possible: deixar-ho a la mà de Déu. Amb

gran precaució observà aquells contorns i s'afirmà en l'opinió de què era al nord de l'Àfrica. L'interessant era saber si estava en zona de domini europeu o bé si era paratge indígena. En aquests dubtes el sorprengué una noieta mora molt eixerida, la qual quedà molt sorpresa de veure un europeu

petit... s'hi acostà i l'observà silenciosament. Després li féu algunes preguntes que en Lluïset hagué de deixar sense resposta perquè, no cal dir-ho, no entenia l'àrab... però no sabé estarse de demostrar-li amb un somriure que la seva persona li insp'rava confiança.

Ell li féu algunes preguntes en català i amb gran sorpresa seva ella al sentir-lo exclamà: Katalà!.. Katalà!.. donant a comprendre que sabia de què anava.

Efectivament la moreta coneixia algunes paraules, perquè havien tingut captiu un soldat del sud de França

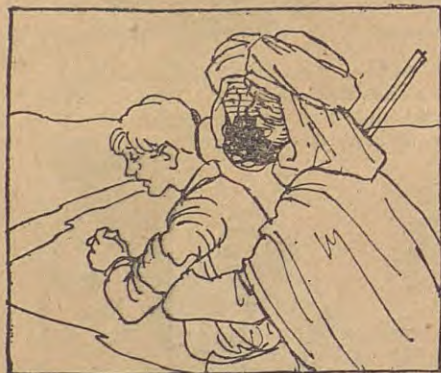

(allí era zona francesa) i com a bon rossellonès s'expressava en català. Durant els dos anys de captiveri, aquell disortat soldat, s'havia captat la simpatia de la moreta i a canvi de paraules àrabs que ell aprenia, la moreta n'aprenia de catalanes.

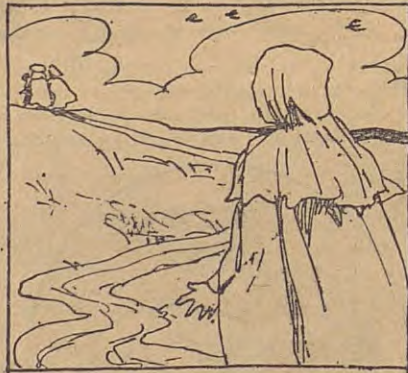
Un dia per acord de les autoritats

franceses i mores es féu un intercanvi de presoners i d'aquesta manera aconseguí alliberar-se el rossellonès. La moreta acollí amb simpatia el nostre amigué i li féu entendre que a casa seva no li passaria cap mal. En Lluïset es deixà dur i sospitava que dintre de la seva poc envejable situació, encara

havia tingut prov sort de topar amb aquella moreta... Quan més animat anava e's sortiren dos moros pel camí i els cridà l'atenció el petit estranger. La moreta (comprengué en Lluïset) el defensava prenent dur-lo a casa seva, però els moros no s'entengueren de raons i el prengueren. De seguit el

llogaren i el feren seguir. Llavors sí que s'espantà el petit aeronauta.

La moreta amb dissimul, arà seguint el grup per veure on duïen el seu protegit. Amb esglai comprovà que el petit presoner era dut a presència del terrible cabdill Abd-el-Maní.

Aquest cabdill indefectiblement feia matar tots els presoners que eren

duts a sa presència, i naturalment no seria pas una excepció el nostre amigué. Hauria estat executat immediatament, però per respecte que aquell dia feia anys la seva quarta esposa, aplaçaren l'execució per al dia següent en sortir el sol. Tot això sentí la simpàtica moreta i tot seguit pensà de quina manera podria salvar-lo. Disposava de

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

per En GUILLEM D'OLORÓ

EL COST

Un home es presentà a casa un rellotger a fer arreglar un valuós rellotge. El rellotger en demanava molt d'arreglar-lo, l'altre regatejava, però ver fi quedaren entesos en fixar el preu

en la meitat del que havia costat el rellotge.

Al cap d'una setmana, l'home anà a recollir-lo. Se'l posà a la butxaca i es disposà a sortir.

— Ep, jove! — cridà el rellotger. — M'heu de pagar la meitat del que us va costar el rellotge!

— Com vulgui — respongué l'altre. — Miri em va costar quinze dies a la Modelol!

ELS BENEFICIS

En Paticot trobà un conegut seu que exercia el descansat ofici de buriller.

— Com et va el negoci?

— Força bé, mira — féu, ensenyant-li un enorme sac de burilles — això és el benefici brut d'aquesta setmana.

Passejant junts van arribar a una tavernota del Paral·lel. Allà entregà el perdulari el seu sac de burilles, i el taverner, en canvi, li donà una ampolla d'aiguardent.

— I això — féu el burillaire, ensenyant-la a en Paticot — és el benefici líquid.

LA CULPA ÉS D'ELL

Un viatjant va anar a Montevideo i va comprar un magnífic lloro, una meravella de lloro, un lloro que sabia parlar deu o dotze diferents idiomes i que prenia xocolata agafant la taça amb una pota i el melindro amb l'altra.

Sens més tardar, l'envià a casa seva pel primer correu. Ell, sortí amb el vaixell següent, al cap de cinc dies.

Però passà que el primer vaixell sofri una averia i arribà a Barcelona sols poques hores abans d'aquell on venia el viatjant.

La dona d'aquest anà al moll a rebre'l i abans de sortir de casa digué a la cuinera:

— Com que avui arriba el senyor, tot anant cap al moll encarregaré un cap d'aviram a la Boqueria i li faré dur. Cogu'l amb tomàtec.

Per desgràcia, abans que el pollastre que la senyora havia encarregat, arribà a la casa el lloro, dut per un mariner del vapor correu.

La cuinera pensà: Quina bèstia més rara! Vaja uns capritxos té la mestressa! I torcent-li el coll, el plomà i el féu

en tomàtec.

A l'hora de dinar arribà el viatjant i sa esposa i al mateix temps arribava el pollastre de la Boqueria.

— Ai senyora! féu la cuinera — miri, ara ve un pollastre i jo ja he cuit l'altre ocell que m'han dut!

— Com era aquest ocell? — preguntà l'home ansiós.

— Era verd, amb el bec caragolat i les potes molsudes.

— Ah, diastre! era el meu lloro! Quina penal Però, no sap què ha fet, desgraciada! El meu lloro sabia parlar dotze idiomes!

— Doncs — respongué la cuinera irada — si era tan savi, per què no ho deia!

MODERACIÓ

Un propagandista de la llei seca deturà pel carrer en Pau Vinaixa.

— Quants gots de vi beveu cada dia?

— Oh, no pas molts. Es a dir, els dissabtes sí que en bec molts, però els altres dies només quatre o cinc litres.

DEFINICIÓ

— Una estàtua — deia el mestre de pàrvuls als seus petits deixebles — és igual que una persona, però no es pot

moure ni fer res. L'estàtua té u'ls, però no pot...

— Veure! contestaren els menuts, a cor.

— Té orelles i no pot...

— Sentir!

— Té llavis i no pot...

— Parlar!

— Té nas i no pot...

— Mocar-se!

PREDICCIÓ

— Noi, estic convençut que les gitanes ho endevinen tot.

— T'han endevinat alguna cosa?

— Sí. Veuràs que l'altre dia una em va dir que aviat algú em deixaria diners.

— I què?

— Que al vespre un l'adre m'atracà i em va deixar deu cèntims que duia en la mistera.

QÜESTIO DE CONFIANÇA

— Jo només crec allò que veig.

— Jo menys encara, perquè et veig a tu i no et crec.

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

UNA COMPLICADA HISTÒRIA

(Continuació)

De sobte, una veu vibrà potent en mig de la multitud:

— Eil Eeep!! Atureu-vos!...

Era el Sastre, qui, tot acalorat, s'obria pas a empenyes i colzades pel mig de la gent, seguit de la seva dona qui plorava a llàgrima viva. Quan fou arribat al costat del Gualí, aquest li preguntà:

— Bé: I què vols ara, tu?

— El pobre Metge Jueu és innocent — féu el Sastre, esbufegant. — El qui ha mort el Geperut sóc jo i ningú més!

— I per què l'has mort? — li preguntà el Gualí.

— Oh, no ha estat pas voluntàriament! — féu la dona del Sastre, tota plorosa.

— Ja us ho explicaré — féu el marit. — Ahir ma muller i jo passàrem la diada al camp, i en tornar a casa trobàrem el Geperudet, el qual, acompanyant-se amb un pandero de cascavells, cantava i ballava amb tal gràcia unes cançons tan i tan xiroies, que no ens sabèrem estar de convidar-lo a sopar amb nosaltres a casa. En el curs del sopar ma muller agafà un tros de peix i pa i ho entaforà tot a la boca del Geperut només que per plasentejar i riure. En voler-s'ho engolir, se li degué clavar alguna espina a la gola i el degué ofegar! Podeu comptar si en degué ésser de gros el nostre espant! Vàrem agafar-lo entre ma muller i jo i el portàrem a casa del Metge Jueu perquè el guarís i quan fórem a dins del seu portal, quan la criada negra anà a avisar son amo, nosaltres dei-

xàrem el Geperudet en terra i ens en tornàrem a casa. Desgraciats de nosaltres! Ara amb el nostre silenci anàvem a ésser la causa de la mort del Metge Jueu innocent, després d'ésser nosaltres els únics responsables de la mort del Geperut! Ja en tenim prou amb un de mort al damunt de la nostra consciència! Ja podeu alliberar el Metge, doncs, i penjar-me a mi!

— Ara sí que és ben clar això! — féu el Gualí. — Ja podeu alliberar el metge i penjar el Sastre musulmà!

Fou redactada la sentència amb els noms del Sastre, el coll del qual ja era empresonat pel llaç escorredor; fou llegida la sentència a la multitud, i la corriola grinyolà altra vegada al moment que la muller del Sastre queia en terra sense sentits.

— Eil Eeep!! Atureu-vos!...

I ara! Era possible que encara hi hagués algú altre que es volgués declarar culpable de la mort del Geperut?

No: Aquesta vegada l'ordre d'atur venia del palau del Soldà.

El Geperudet era el Bufó d'aquella altíssima persona i el dia abans s'havia embriagat i s'havia fet escàpol del palau: En aquell estat fou trobat i convidat pel Sastre i sa muller. En notar la desaparició del Geperut, el Soldà

ordenà de fer indagacions per veure de trobar-lo, i a la fi arribà un Xambelan el qual li explicà el fet:

— Senyor: El Gualí podrà contar-te que el Geperut ha estat trobat mort; i que en anar a penjar l'assassí a la forca, en mig de la plaça, veié arribar un segon, i un tercer, i fins un quart individus els quals reclamaven, cada u per ell, la culpa de l'assassinat. Cada u deia al Gualí: «Sóc jo sol, l'autor de la mort del Geperut!...» — i immediatament explicava els detalls de la mort.

— Que me'ls portin tots a l'instant! — ordenà el Soldà.

I heus ací l'explicació del darrer criat d'atur.

Quan tots foren en presència del Soldà s'agenollaren i besaren en terra. El Gualí s'aixecà i explicà tot el que havia passat fil per randa.

El Soldà es meravellà tant amb aquesta història i s'hi féu un panxó de riure tant de gust, que ordenà als escriptors de transcriure-la amb tota fidelitat i guardar-la ben curiosament en son arxiu. Aleshores es girà a tots els assistents, i els preguntà:

— Haveu mai oït contar un cas o una història tan extraordinària com aquesta del meu Bufó Geperut?

El Corredor Cristià s'alçà, i digué:

— Oh, rei dels segles i del temps! Jo sé una història molt més extraordinària que aquesta aventura nostra amb el Geperut.

— Doncs ja ens l'estàs explicant a l'instant! — respongué el Soldà, ple de curiositat.

RECITAT DEL CORREDOR CRISTIÀ

— Has de saber, oh rei! — féu el Corredor Cristià — que jo sóc un cope (1) nat a Egipte i el meu pare, qui era copte com jo i com jo mateix corredor a Al Kahirat, m'educà en aquesta religió i m'ensenyà el seu ofici. Quan jo fui gran, mort ell, vaig encarregar-me dels seus afers i vaig arreplegar tota la seva clientela. I heus ací que un dia que jo m'estava assegut a la porta de l'hostal dels marxants de grans, vegí venir a mi un jove, el més agraciat que pogueu imaginar-vos, vestit amb uns hàbits els més sumptuosos que pogueu haver vist en la vostra vida, el qual anava muntat en un ruc ensellat i guarnit amb una sella i uns guarniments riquíssims de color roig. Jo vaig alçar-me de seguida i ell es va treure un mocador en el qual portava una mostra de sèsam i em preguntà:

— Quan pot valer l'ardeb (2) d'aquest sèsam?
 — Jo crec — li responguí — que ben bé se'n poden treure cent dracmes.
 — Doncs ja pots venir amb els mesuradors al khan (3) Al-Gualí del barri de Bab-el-Nasr, on jo ja us hi esperaré.

I després s'allunyà altra vegada i em deixà el mocador amb la mostra de sèsam.

Aleshores jo me'n vaig anar a visitar tots el marxants compradors de gra i en mostrar-los-hi el sèsam que jo havia estimat en cent dracmes l'ardeb, e'ls me'n prometeren cent vint: Podeu comptar si vaig alegrar-me'n! Vaig prendre amb mi els mesuradors i tots plegats ens n'anàrem a trobar el jove desconegut, el qual ja ens esperava. Ens conduí a un magatzem i els mesuradors començaren a omplir els sacs: Tot plegat n'hi varen haver

cinquanta mesures en ardebs. El jove em cridà i em digué:

— Mira: Estic molt content de la venda que m'has proporcionat; per

I se'n tornà altra vegada. Al cap d'una altra mesada tornà:

— On són els diners? — em preguntà.

— Ací, a la vostra disposició! — li responguí.

— Mercès. Guardeu-me'ls, que aquest vespre els vindré a recollir.

I tampoc va venir fins al cap d'un altre mes, però tampoc prengué la suma que jo li guardava. Mentrestant jo no me'n sabia avenir. «Quina confiança — em deia jo — m'arriba a tenir aquest bon xicot!» Per fi, al cap de tota una anyada, vingué l'atlot, vestit amb més luxe i més riquesa que mai; més bell que la lluna en son ple; amb el rostre brillant i fresc com si acabés d'eixir de l'hammam; amb les galtes roades i front com una flor esclatant i, al damunt del llavi de dalt, una piga com una gota d'ambre negre.

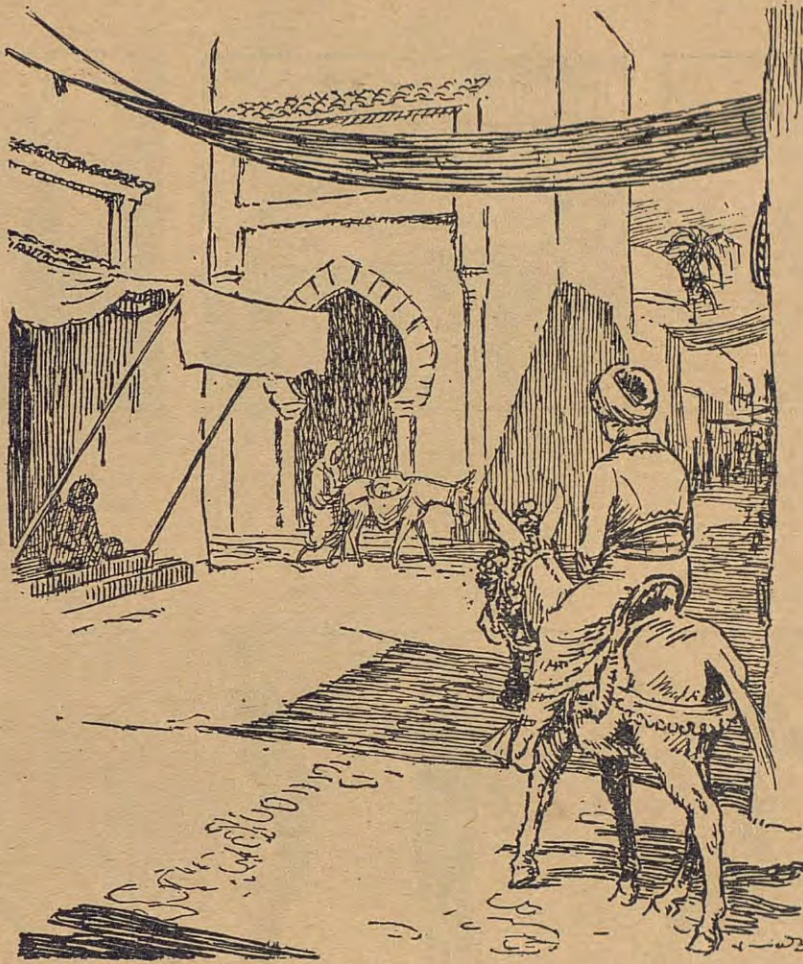
Aleshores jo el conjurí perquè volgués acceptar de venir a dinar amb mi i, després de pregar-li molt, hi accedí.

tant, jo et dono de comissió deu dracmes per cada ardeb venut a cent. Et prego que vulguis encarregar-te tu mateix de cobrar: Et guardaràs per a tu les cinc centes dracmes i les quatre mil cinc centes guarda-les també fins que jo vingui a recollir-te-les quan hagi acabat els meus afers.

— Que es faci segons ton desig! — li vaig respondre. I me'n vaig anar a cobrar. Ja veieu amb quina senzillesa vaig guanyar-me una bona comissió: Un deu per cent que em donà el jove desconegut; altre deu per cent que em donaren els compradors segons costum i les vint dracmes de sobrepreu que jo m'havia defensat; total dues mil cent. Vaig guardar els diners i vaig esperar que el jove vingüés a recollir el que era d'ell. Al cap d'un mes just, es presentà a casa meua:

— Grat sia a Déu que ja vingueu per emportar-vos el vostre diner! — li vaig fer jo.

— No, bon home — em respongué; jo us prego de voler-me'ls guardar fins que hauré acabat la feina.

(Continuarà)

(1) La religió copta és la cristiana amb ritual primitiu.

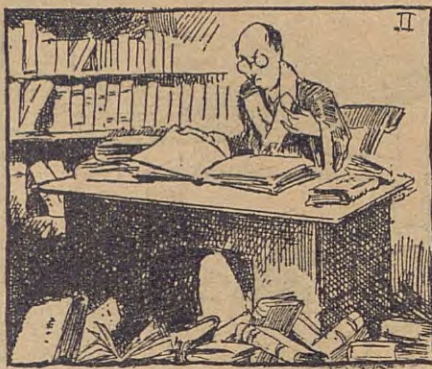
(2) Ardeb o irdab, unitat de mesura aràbiga.

(3) Hostal.

Els préstecs

I
Us presento el senyor Nasi habitant de Sant Gervasi propietari de torretes que les féu edificar llavors que es va retirar del negoci de mongetes.

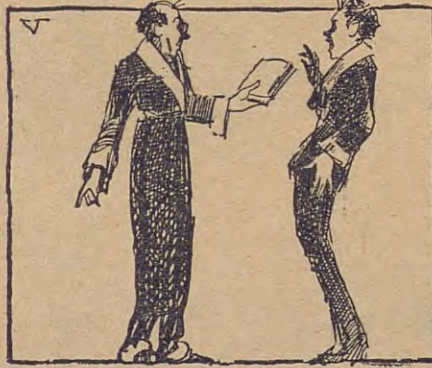
II
El seu veí don Simó és un home carrincló i poc amic de veïns passa el temps entre la teca i la seva biblioteca tancat sempre part de dins.

III
El senyor Nasi desitja saber com a l'Edat Mi ja hom conreava les flors i per poder-ho esbrinar un llibre vol demanar al seu veí reganyós

IV
— Déu lo guard, senyor Simó no té vostè una edició de «Els conreus medievals»? Vull aplicá al meu jardí els procediments d'ahí perquè els moderns són fatals.

V
— Senyor, — respon el veí jo tinc aquest llibre, sí. Però tinc per llei i base no deixar ni un llibre sol i per tant, si vostè el vol l'ha de vení a llegí a casa.

VI
Don Nasi se'n va enfadat. Son veí ara ha recordat que ha de netejar l'estora i pensa que en Nasi té per ai al neteja fé l'escombra electro-extractora.

VII
— Déu el guardi, si és servit pot deixar-me aquesta nit son aparell d'escombrar perquè amb una escombra antiga netejar és gran fadiga que la puc estalviar.

VIII
— Sí, senyor — respon don Nasi allà al recó la té. Faci tot el que vulguí. Això sí també tinc per regla i base que no surti mai de casa per tant, ha d'escombrâ aquí

IX
Avergonyit, don Simó ha ben comprès la lliçó i el llibre se'n va a cercar. Don Nasi ha pogut llegí i el seu reganyós veí per fi ha pogut escombrar.

Bacquer

UN RETALLET DE CADA COSA.

BONA ESCAPADA

En moltes ciutats on el tràfec d'automòbils ateny xifres insospitades, està prohibit baix pena de severes penyes deixar els cotxes aturats a la vorera en certs carrers.

A propòsit d'això es conta la següent anècdota succeïda fa poc:

Un jove havia deixat l'auto a la porta d'un Banc a Londres, i en sortir va veure dos policies que guardaven el vehicle esperant el delinqüent.

Fent l'orni, passà de llarg i es dirigí a un telèfon públic des d'on telefonà a la delegació dient que li havien robat l'auto del qual donà el número i la descripció.

Al cap de mitja hora rebé una noia de la policia dient que el seu auto havia estat trobat abandonat davant del Banc X i que estava a sa disposició al dipòsit.

FAULES D'ISOP

El lleó, el llop i la guineu

Un lleó revellit emmalaltí, ajegut en la cova. Passaren a contemplar el rei totes les bèsties excepte la guineu. El llop, aprofitant l'ocasió, denuncià al lleó la guineu, que no feia cas del senyor de tots i per això havia deixat de visitar-lo.

En aquestes es presentà la guineu i sentí el final de les paraules del llop. El lleó rugí contra d'ella. Ella, però, demanant llicència per disculpar-se, digué: «I qui dels que han vingut t'ha servit com jo, que he recercat arreu i he demanat a un metge remei per a tu?»

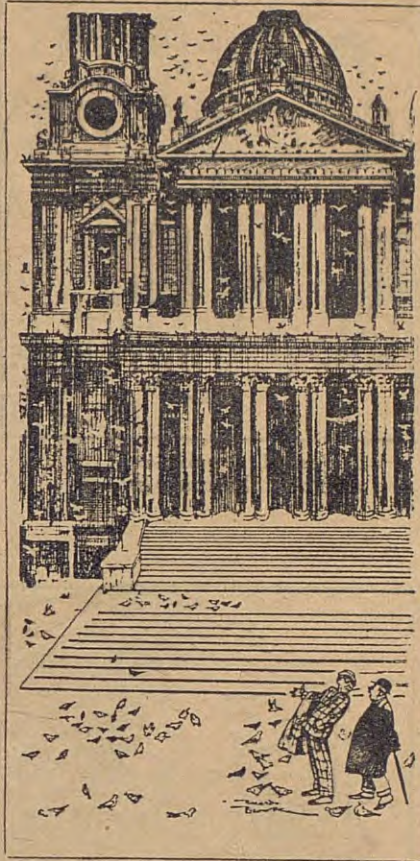
El lleó de seguit li ordenà que li digués el remei, i ella digué: «Pela viu un llop i cobreix-te amb la seva pell.»

I mort el llop, la guineu digué rient: «Cal no moure el senyor a malvolença, sinó a benevolença.»

Moralitat: La faula mostra que els què maquinen contra d'un altre, la seva pròpia trampa preparen.

La noia lletja: — Vinc del Gabinet de Bellesa.

La seva amiga: — Deus haver trobat tancat oi, perquè fas la mateixa cara d'abans.

El lanqui: — Almenys veig que tens un colomar força gran, vaja!

(De Th. Passing Show)

A la cima de l'Etna, a més de tres mil metres d'altura, hom projecta instal·lar-hi un far d'un niló de bugies de potència per guia dels aeroplans que fan el servei de les línies del Mediterrani. L'electricitat per aquest far serà generada per molins de vent que aprofitaran la força dels vendavals que tothora baten aquella cima.

Els enginyers que han projectat això diuen que amb els molins de vent que es poden instal·lar a la carena de l'Etna es podria obtenir més força elèctrica que la que fan les turbines del Niàgara.

L'ART DE LA CERVESA

Fa uns cinc mil anys, a les ciutats de Mesopotàmia es coneixia ja l'art de fer cervesa, com ho proven les escultures i inscripcions que s'han trobat.

La cervesa era la beguda corrent dels esclaus i classes treballadores i el vi era reservat per als nobles, guerrers i sacerdots, ja que el clima de la vall de l'Eufrates no és gaire favorable al conreu de la vinya per ésser massa càlid i el preciós suc hav'a d'ésser transportat riu avall des de l'Armènia Inferior, la terra de Noé, primera del món on es conreà el cep.

En èpoques de crescuda del riu, el vi esdevenia tan rar que s'usava la cervesa fins en les ofertes als déus.

A Egipte s'usà també la cervesa com a beguda de la gent pobre. Era diferent de la cervesa actual perquè no s'hi posava lúpul, l'herba que li dona amargor i serveix per evitar que es torni agre, però en canvi era perfumada amb altres herbes com rúda o amb flor de taronger.

El taller del pintor cubista s'havia cremat i l'agent d'asseguraments hi va anar per veure a quant pujaven els desperfectes.

— Aquestes teles, quant costaven? — preguntà.

— Uns dos duros cada una — respongué el pintor. — Però totes ja les havia pintades.

— Així li n'abonarem un duró de cada una, no li sembla?

Les primeres tuberíes de gas, foren fetes amb canons de fusells inútils, roscats un a l'altre pels seus extrems.

Hom va dir a en Jan: — Vostè no gasta gaire salut. —

I ell respongué, convençut:

— Si la gaso no en tindrè.

G. O.

A Sibèria apareix moltes vegades l'arc de Sant Martí quan no hi ha núvols i resta en l'aire tot el dia. Es degut a la refracció de la llum del sol en petites partícules de glaç que volen per l'atmosfera.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 570 — Fidel Mas

N.º 571 — Narcís Masferrer

N.º 572 — Pere Falguera

N.º 573 — Josepa Oriol

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

Avui fan negocis bells però agafats pels cabells.

A Vilaseca de Mar totes porten cabell llarg.

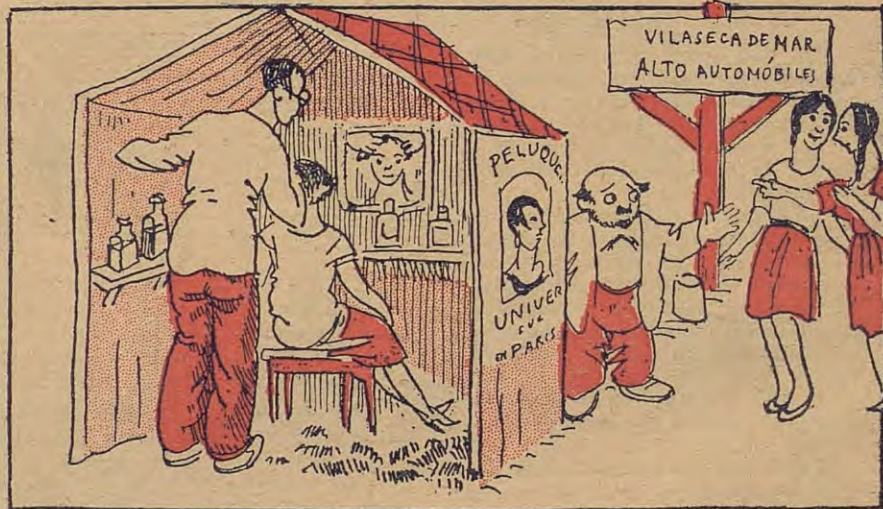
I en canvi, al poble vei van totes al *dernier cri*.

— Jo, fa temps, era barber.
— Jo, a un teatre, perruquer

— Preparem nostra botiga i a fer negoci, Baliga.

— Es talla el cabell, senyores baratet i en poques hores.

— Cal essè amics del progrés la higiene, i tot el demés.

El cabell que allà han tallat aquí el venen no barat.

— A comprar perruca, nenes! que a París tothom duu trenes!

— Ja veus, noi, fent de barber com hem afeitat diner.